

[Udenrigsministeren.]

tid og under vakancer på steder, hvor der ikke er nogen udsendt tjenestemand, der kan fungere som chargé d'affaires, været rejst af udenrigsministeriet. Spørgsmålet blev på ministeriets foranledning drøftet på mødet i Oslo den 28. juni i år mellem direktørerne for de tre nordiske udenrigsministerier. Der var enighed om, at de tre lande ville søge at hjælpe hinanden med varetagelsen af de løbende forretninger under vakancer, enten på grund af ferie eller af andre grunde, på steder, hvor gesandten ikke har nogen udsendt medhjælper, som kan træde i hans sted. Vi er således i det små begyndt at betrede den vej, som det ærede medlem anbefalede os at gå.

Det ærede medlem beskæftigede sig derefter med spørgsmålet om vort forhold til Tyskland og herunder om den rolle, det sydslesvigske spørgsmål spiller i denne forbindelse. Jeg er enig med det ærede medlem i, at det folkelige venskab mellem Danmark og Tyskland i høj grad vil blive påvirket af udviklingen i Sydslesvig.

Jeg deler også det ærede medlems opfattelse af, at den nyere europæiske udvikling må vurderes som en positiv faktor for udviklingen af venskabsforholdet mellem Danmark og Tyskland. Regeringen er sig den store betydning af disse forhold bevidst, og vi vil af al evne søge de mål for Danmarks Sydslesvigspolitik virkeliggjort, som de demokratiske partier har opstillet i fælleserklæringen af 29. juni 1949. Der foregår for tiden i udenrigsministeriet en nøje undersøgelse af de problemer, som her rejser sig, og ikke mindst en grundig og gennemgribende undersøgelse med hensyn til udviklingen i flytningsspørgsmålet. Vi følger meget nøje udviklingen både på dette og andre områder, og det er regeringens tanke, således som det er fremhævet i den højtærede statsministers programerklæring ved regeringens dannelse, såsnart som muligt, når et virkeligt materiale foreligger og oversigt over stillingen haves, at søge en forhandling mellem partierne om disse problemer.

Samlivet mellem dansk- og tysksindet i Sydslesvig har i de senere år ikke mindst hvilet på Kieleraftalen, der under engelsk forsæde blev sluttet efter forhandling imellem den slesvig-holstenske regering og landdagen på den ene side og de danske sydslesvigeres organisation på den anden. Denne aftale tilsigtede at sikre de danske sydslesvigeres demokratiske frihedsrettigheder, som vi her i landet betragter som en menneskeret. Det er derfor med virkelig beklagelse, at den danske regering har modtaget med-

delelse om den tale, den slesvig-holstenske ministerpræsident dr. Bartram holdt i Lübeck den 2. december. Efter det for udenrigsministeriet foreliggende referat har ministerpræsidenten udtalt, at det var en forbrydelse, når de slesvigske børn kunstigt blev revet ud af deres sproglige og kulturelle fællesskab med 100 millioner mennesker og ført ind i et sprogfællesskab med kun 4 millioner mennesker.

Dr. Bartram skal endvidere have sagt, at han og hans regering med alle til rådighed stående midler vil vende sig mod en sådan unfair handlemåde. Hele denne betragtning må forekomme os aldeles uforståelig. Spørgsmålet om kulturelt og sprogligt fællesskab har intet at gøre med spørgsmålet om tallet af de mennesker, det drejer sig om. Det har en dybere og stærkere rod, og det er ganske urigtigt, hvis dr. Bartram virkelig tror, at de slesvigske børn kunstigt bliver revet ud af deres naturlige og sproglige fællesskab. Her er ikke tale om nogen voldshandling, her er ikke tale om noget tryk, her er tale om en ganske frivillig handling. Når de slesvigske børn søger til de danske skoler, sker det, fordi deres forældre har ønsket det, fordi disse forældre føler, at her kan de finde et kulturfællesskab, som er i overensstemmelse med deres trang. Det er vor opfattelse, at forældre bør have fri ret til at bestemme, hvorledes deres børn skal opdrages, og det er ikke et synspunkt, vi er alene om. Hele den demokratiske verden vil give os tilslutning til et sådant synspunkt. I det frie demokratiske Europa, vi ønsker at skabe, må al åndelig tvang vige og menneskerettighederne beskyttes.

Samtidig har formanden for den kristelige demokratiske union, hr. Schrøter, fremsat en udtalelse, efter hvilken man må forstå, at det er hans ønske, at en kommende tysk udenrigsminister skulle undersøge, om det ikke er nødvendigt at opgive Kieleraftalen. Da denne aftale i sin tid blev afsluttet, hilste vi den med tilfredshed fra dansk side, fordi vi håbede på, at den kunne danne grundlaget for et godt forhold mellem de danske og tysksindede sydslesvigerer og i forholdet til den slesvig-holstenske regering sikre de danske sydslesvigerer en udvikling på fri demokratisk grund. Jeg har vanskeligt ved for alvor at forestille mig, at et af de slesvig-holstenske regeringspartier nu vil svigte højtideligt afgivne tilsagn. De tilsagn, der er givet i Kieleraftalen, er for enhver dansk betragtning og for enhver dansk regering så naturlige rettigheder, at vi simpelthen ikke kan forestille os et demokratisk Tyskland, der vil nægte de